

A woman with long, flowing red hair is seen from behind, walking away through a vast field of bright yellow flowers. She is wearing a dark red t-shirt and blue jeans. The field is filled with bees and butterflies, and the sky is a soft, hazy yellow with scattered clouds. In the distance, a red tractor is visible in the field, and a white house with a red roof sits on a hill. The overall atmosphere is warm and nostalgic.

ANNI
NISKANEN

HUNAJAA
— JA —
HOUKUTUKSIA

TAMMI

ANNI NISKANEN

Hunajaa ja houkutuksia

TAMMI

HELSINKI

Romaanissa on lyhyet sitaatit seuraavista kappaleista:
Tahdon olla sulle hellä, sanat: Juha ”Watt” Vainio (1977)
Dirlanda, suomenkieliset sanat: Sauvo ”Saukki” Puhtila (1972)

© Anni Niskanen ja Tammi
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-6320-5
Painettu EU:ssa

*Roopelle,
omalle peruskalliolleni*

1

”Olet kuulemma tulossa takaisin”, Petterin ääni sanoi puhelimesta.

”Niin olen”, Aava myönsi ja mietti, mistä Petteri oli asiasta kuullut. Hän ei ollut kertonut paluustaan vielä kenellekään, paitsi vanhemmilleen. Oli tuntunut valta-valta epäonnistumiselta tunnustaa edes heille, että hän palaisi Suomeen. Miettimään mitä tekisin seuraavaksi, hän oli muotoillut asian puhelimesta soittaessaan äidille. Nuolemaan haavoja, hän oli täydentänyt mielessään.

Ellei sitten...

”Äitikö sinulle kertoi?” Aava kysyi ystävältään.

”Maarit saattoi soittaa eilen”, Petteri mutisi vaivaantuneena.

”Niinpä tietenkin”, Aava huokaisi syvään. Ottaen huomioon, ettei äiti omien sanojensa mukaan ollut mikään tekniikkavelho, hän käytti puhelintaan turhankin näppärästi.

”Joko sinulla on työpaikka tiedossa?” Petteri kysyi välittämättä Aavan ärtyneestä tuhinasta.

”Ei ole. Ei edes kotia”, Aava naurahti väsyneesti. Suomessa häntä odottaisi lapsuudenaikainen huone vanhempien omakotitalon yläkerrassa. Sinne hän veisi mukanaan

kaikki jäljellä olevat tavarat, joita ei ollut kaupannut eteenpäin, vienyt kierrätyskeskukseen tai lahjoittanut hyvän-
tekeväisyyteen. Kaikki mitä oli jäljellä neljän Berliinissä
eletyn vuoden jälkeen mahtui lopulta matkalaukkuun,
reppuun ja kangaskassiin.

Suunnitelma oli kypsynyt Aavan mielessä viimeis-
ten parin viikon aikana. Ensimmäinen vaihe oli lentää
takaisin Suomeen. Toisena vaiheena olisi etsiä töitä ja
asunto, mutta koska matkailualan työpaikat jaettiin jo
alkuvuodesta, hän oli pahasti myöhässä kesäsesongista.
Työllistyminen saattaisi pahimmillaan lykkääntyä syk-
syyn. Viime vuosina kertyneet säästöt sallisivat onneksi
pienen hengähdys- ja itsesäälitauon.

”Minulla olisi sinulle molemmat”, Petteri ilmoitti tyyty-
väisen oloisena.

”Mitkä molemmat?”

”Työpaikka ja asunto. Tai itse asiassa ne ovat yksi ja
sama asia, yhdessä paikassa.”

Aava kaiveli muistiaan ja mietti, missä Petteri juuri
nyt mahtoi vaikuttaa. Sinkkumiehenä hän oli restono-
miksi valmistuttuaan vaihtanut osoitettaan pari ker-
taa vuodessa sen mukaan, mistä löysi töitä. Talvet hän
useimmiten vietti Lapin laskettelukeskuksien ja turisti-
rysten ravintoloissa kokkina, kesät taas kotiseudullaan
Kaakkois-Suomessa vanhempiensa pienessä bed &
breakfast -majatalossa. Aava ei ollut koskaan käynyt siel-
lä, mutta oli vuosien saatossa saanut Petterin viesteissä
lukuisia kuvia majatalosta.

Viime viikkojen myllerryksessä yhteydenpito oli jää-
nyt vähiin, mutta koska elettiin jo huhtikuun alkua, Aava
päätyi Lappiin. Siellä sesonki olisi kovassa vauhdissa vielä
tovin.

”Ai Lapissa?” Aava kysyi ja yritti ladata ääneensä innostusta, ettei kuulostaisi täysin kiittämättömältä, vaikka Lappiin lähtö ei juuri nyt kiehtonutkaan. Ajatuskin kaikkialla parveilevista turisteista, rauhattomuudesta ja tungoksesta sai kämmenet hikoamaan.

”Ei kun Lehmuslahdella!” Petteri julisti innoissaan.

Aava istui tyhjennetyn vuokra-asuntonsa lattialla ja kuunteli, kun Petteri kertoi irtisanoutuneensa tämän talven työpaikastaan jo pari kuukautta sitten. Pian sen jälkeen oli allekirjoitettu paperit, joilla Petteri oli virallisesti lunastanut vanhempiansa majatalon omakseen. Vanhemmat olivat alkaneet kaivata aikaista eläköitymistä ja haaveilleet loma-asunnosta Espanjan rannikolla. Majatalon jatkosta oli käyty pitkiä pohdintoja ja keskusteluja, kunnes Petteri oli ilmoittanut lunastavansa paikan itselleen. Hänellä oli pienen majoitusyrityksen varalle suuria suunnitelmia ja siksi hän nyt soitti Aavalle. Tarjotakseen töitä.

”Minä hoitaisin ruuanlaiton ja taloudenhoidon. Sinun tehtäviisi kuuluisivat aktiviteetit, majoituspuoli ja sosiaalinen media”, Petteri luetteli tarkkaan miettimäänsä suunnitelmaa Aavalle, joka kuunteli häntä pää pyörällä.

”Kahdestaanko me sitä paikkaa pyörittäisimme?” Aava kysyi ja heitti jo mielessään hyvästit vapaapäiville, hitaille aamuille ja rennoille lauantai-illoille.

”No ei tietenkään”, Petteri nauroi. ”Pari osa-aikaista on jo palkattu, periaatteessa budjetti antaa periksi kolmannellekin. Ei tässä ketään ole tarkoitus työllä tappa.”

Ajatuksen tasolla suunnitelma kuulosti aivan loistavalta. Aava saisi koulutustaan ja kiinnostustaan vastaavan vakituisen työpaikan, jossa voisi kuitenkin vaikuttaa omiin työtunteihinsa ja niiden sisältöön. Työpaikan

mukana tulisi katto pään päälle, sillä hän saisi majatalosta oman huoneen koko työsuhteensa ajaksi.

”Palkka nyt ei näin alussa olisi hirveän suuri”, Petteri pahoitteli.

Käteen jäävä osuus olisi silti kannattava, Aava laskeskeli kuullessaan summan, sillä huoneen myötä vuokratulot jäisivät pois. Ruokakin kuuluisi työsuhde-etuihin.

Petteri oli jo suunnitellut laajentavansa ravintolatoimintaa pelkämästä aamiaisesta kolmeen ruokaan päivässä. Majataloon olisivat tervetulleita syömään muutkin kuin talossa majoittuvat, mikä toisi lisää asiakasvirtaa ja sitä mukaa myös rahaa kassaan. Lisäksi majatalon yhteyteen oli suunnitelmassa kaikenlaisia elämyksellisiä aktiviteetteja varsinkin ulkomailta tulevia asiakkaita ajatellen: veneretkiä, vuokrattavia varusteita pyöristä suppilautoihin, saunailtoja majatalon rantasaunalla, lintujen bongauksia ja tapahtumia koko kylän väelle. Petterillä oli paitsi ideoita myös verkostoja, joiden avulla voisi suunnitelmansa toteuttaa. Hän puhkui intoa ja hoiti suurimman osan puhumisesta odottamatta Aavan edes kommentoivan.

Lopulta puhelimeen laskeutui syvä hiljaisuus, ja Aava tajusi Petterin odottavan vastausta heti. Hän istui edelleen lattialla, nojasi selkäänsä paljaaseen seinään ja tuijotti kattoa puhelin korvalla. Avoimesta ikkunasta sisään valuva liikenteen meteli ja ohikulkijoiden huudahdukset kimmahtelivat tyhjän asunnon seinistä tuttuina, mutta kaikki muu tuntui vieraalta. Siinä, missä ennen oli ollut maailman pehmein divaanisohva, oli enää sen jalkojen jättämät renkaat lattiassa. Äidin Suomesta joululahjaksi postittamat Finlaysonin verhot oli myyty pois, rakkaat teemukit kannettu kaapista kierrätyskeskukseen ja kirjahyllyä

koristaneet valokuvat revitty roskikseen. Tuoreen kahvin ja lähileipomosta haettujen croissantien sijaan ilma tuoksui pesuaineelta.

Asunnosta oli viety pois kaikki merkit elämästä, jonka hän oli jakanut Jonaksen kanssa. Nyt jos koskaan kannattaisi aloittaa alusta.

”Kuulostaa hyvältä”, Aava kuuli sanovansa. ”Olen Suomessa parin päivän päästä.”

2

”Sinä tulit!” Petteri huudahti ja kaappasi Aavan vahvaan syleilyynsä linja-autoaseman laiturilla. Petteri tuoksui kanelilta ja kardemummalta, ja se sai Aavan hengittämään hiukan levollisemmin hänen rintaansa vasten. Kevään viileydessä toisen läheisyys lämmitti, sekä fyysisesti että henkisesti.

”Tietenkin tulin, niinhän me sovittiin”, Aava sanoi ja tönäisi Petteriä leikkisästi käsivarteen, vaikka olisi halunnut seistä ikuisuuden tämän lohdullisen tutulta tuoksuvassa sylissä.

Maailma Petterin sylin ulkopuolella haisi pakokaasulta, märältä asfaltilta ja viimesykyisyiltä lehdiltä. Aava oli melkein kastellut kenkensä astuessaan ulos bussista, sillä kuski oli valinnut kaikista tyhjästä laitureista juuri sen, jonka edessä oli valtava vesilammikko. Pisaroita oli tihuuttanut bussin ikkunaa vasten melkein koko matkan, mutta täällä vettä oli tullut paljon enemmän. Sade oli onneksi loppunut linja-auton kaartaessa Kotkan keskustaan.

”Sulattaa viimeisetkin lumet pois”, Petteri virnisti väistäessään lätäkköä ja heitti Aavan matkalaukun valkoisen pakettiauton tavaratilaan. Sen kylkeä koristi metsänvihreällä kirjoitettu nimi *Majatalo Kontioranta*.

Petteri oli sen verran hienotunteinen, ettei kommentoinut ääneen Aavan hieman kalvakkaa olemusta vaan lykäsi etupenkille nousseen ystävänsä syliin vichypullon ja suklaapatukan. Aava pyöritteli patukkaa kädessään väsyneenä ja katseli maisemia Petterin ajaessa ulos kaupungista.

Oliko siitä oikeasti vain reilu vuorokausi, kun hän oli viimeisen kerran herännyt Berliinissä? Hostellin sänky oli ollut kivikova, peitto liian lämmin ja tukahduttava, mutta vuokra-asunnon avaimet oli yllättäen pitänyt palauttaa jo päivää aikaisemmin, joten Aava oli joutunut viettämään viimeisen yönä hostellissa. Hän oli nukkunut ehkä kaksi tuntia, jos sitäkään, ja lentokoneessa torkahtelu oli vain saanut niskan kipeäksi. Hän oli tullut Suomeen eilen myöhään illalla ja yöpynyt vanhemmillaan. Isä oli hakenut hänet lentokentältä, ja äiti oli kattanut pöytään valmiiksi kotitekoista pizzaa, sitä lapsuuden paksupohjaista, jossa oli ainakin kuutta eri täytettä ja paljon juustoa. Vaikka Aava oli kaivannut vanhempiaan, heidän yletön hössötyksensä oli saanut olon entistä väsyneemmäksi, ja hän oli ollut onnellinen päätöksestään lähteä heti seuraavana päivänä Majatalo Kontiorantaan.

Lehmuslahti 50 luki kyltissä heidän ajettuaan kymmenen minuutin ajan. Petteri oli laittanut radion päälle ja hyräili vanhan iskelmämusiikin mukana hyväntuulisena.

”No, anna tulla sitten”, Aava huokaisi mutta hymyili heti perään.

Petterin kasvoille syttyi innostunut virne ja hän hiljensi radiota. Seuraavat neljäkymmentä minuuttia hän selosti posket innosta punehtuneina suunnitelmiaan.

Aava katseli kuunnellessaan ohikiitäviä maisemia. Berliinin katujen ja Saksan moottoriteiden jälkeen kesti

hetken tottua taas kulkemaan pitkin peltojen, kallioiden ja metsien ympäröimää moottoritietä, joka aika ajoin sujah-
ti pienen joen tai jalankulkutunnelin yli. Autot etenivät
saksalaisten painavaan kaasujalkaan verrattuna kävely-
vauhtia, vaikka oikeasti pakettiauton nopeusmittarissa oli
120 kilometriä tunnissa. Petteri suoritti vauhdikkaita ohi-
tuksia jättäen henkilöautot kuskeineen nielemään kuraa
ja pakokaasua.

”Äiti ja isä olivat vain iloisia”, Petteri totesi ohjatessaan
pakettiauton ylös moottoritien rampista. ”Kontiorantaan
on käytetty niin paljon aikaa, rahaa ja vaivaa, että he olivat
tyytyväisiä kuullessaan talon jatkavan elämäänsä samassa
käytössä. Eikä ostajaa olisi välttämättä edes löytynyt heti,
sen verran syrjässä kun ollaan. Matkailijoita täällä kyllä
riittää, mutta innokkaita yrittäjiä ei.”

Aava ynähti ymmärtävästi. Ihmiset kyllä halusivat pal-
veluita, mutta harva oli innokas tuottamaan niitä itse.
Etenkään Suomen muuttotappiokunnissa, joihin myös
Lehmuslahti valitettavasti luettiin. Aava oli googlannut
uutta kotipaikkakuntaansa hostellin sängyssä maatessaan
ja saanut melko kattavan käsityksen siitä, mihin oli muut-
tamassa. Hyvässä ja pahassa.

Ruokakauppa, kioski, Alko, kahvila. Pankki, kirjasto,
kukkakauppa, kaksi kampaamoja, hieroja, muutama puo-
ti ja tyhjillään olevia liiketiloja. Päiväkoti, peruskoulu
ja lukio toimivat samassa pihapiirissä. Lehmuslahden
keskustan tärkeimmät kohteet oli nopeasti nähty auton
ikkunan läpi.

Oltiin kaukana siitä metropolista, jota Aava oli vielä
hetki sitten kutsunut kodikseen, ja hän pohti, miten viih-
tyisi näin pienellä paikkakunnalla. Hän oli syntynyt ja
kasvanut Tampereella, opiskellut Helsingissä ja lähtenyt

sen jälkeen Berliiniin. Hän oli niin tottunut jatkuviin ihmismassoihin, autojen virtaan ja meluun, että tuntui oudolta katsella ympärilleen Lehmuslahden kylänraitilla, jossa ainoa elävä olento heidän lisäkseen oli oranssiraitainen kissa. Se istui sillan kaiteella, kun he ajoivat kylän läpi, ja tarkasteli pakettiautoa arvioivasti.

Katsellessaan uinuvaa kylää Aava pohti Petterin mainintaa riittävän suurista matkailijamääristä. Oltiin lähellä Venäjän rajaa, mutta viime vuosina itänaapurista valuvat turistivirrat oli tyrehtyneet lähes kokonaan. Paikallisten joukosta löytyi varmasti kanta-asiakkaita Petterin vanhempien ajoilta ja niitä, jotka katsastaisivat sukupolvenvaihdoksen kokeneen majatalon uteliaisuuttaan ainakin kerran, mutta tarvittaisiin paljon asiakkaita, jotta majatalo oikeasti menestyisi. Paljon ja säännöllisesti.

”Perillä ollaan”, Petteri ilmoitti kääntäessään auton kapealle hiekkatielle, jota reunustivat paksurunkoiset lehmukset. Niiden vielä paljaat oksat kumarsivat tulijoita kohti.

3

”Eikö olekin upea?” Petteri kysyi ylpeänä.

”Onhan se”, Aava totesi, ”mutta kannattaako tällainen majatalo?”

Petteri ei hämmentynyt suorasukaisesta, hieman huolestuneella äänellä esitetystä kysymyksestä.

”Tietenkin se kannattaa”, Petteri vastasi varmana ja hymyili Aavalle leveästi.

Aava hymähti ja käänsi katseensa takaisin heidän edessään seisovaan komeaan rakennukseen. Petteri säteili ylpeyttä katsellessaan Majatalo Kontiorantaa, ja Aava toisti sen olevan upea. Edellisen vuosisadan alussa alkujaan kouluksi valmistunut puurakennus oli mahtava näky. Korkea kivijalka, etupihalle antava kapea kuisti, koristeelliset ikkunanpuitteet ja rakennuksen takaa avautuva merimaisema salpasivat hengen. Kaksikerroksisen talon seinät oli hiljattain maalattu raikkaan valkoisiksi. Kuistin yhä uutta maalia kaipaavissa pylväissä kiemurteli kuivuneita köynnöskasveja, joiden tunnistamiseen Aavan hyvin heppoinen kasvitietous ei riittänyt. Kesällä lehtien vihertäessä majatalo näytti varmasti upealta. Aava näki jo mielessään, miten he asettelisivat kaiteille ruukkuja täynnä värikkäitä kesäkukkia.

”Kuvittele”, Petteri sanoi ja viittilöi käsillään intoillessaan suunnitelmista, joita oli lyhyesti selittänyt jo autossa. ”Alkuun tulee välinevuokrausta omatoimiseen opeteluun, mutta myöhemmin hankitaan ihan asiansa osaava ohjaaja, joka voi vetää täällä kurseja ja vaikka retkiä. Suppailua, pyöräilyä, joogaa, lintubongausta. Ja sitten vene-retkiä, moni paikallinenkaan ei ole nähnyt kotikyläänsä koskaan vesiltä käsin. Saunailtoja, tapahtumia. Elämyksiä, Aava, elämyksiä!”

Aava tuijotti ilmassa viuhkuvia käsiä. ”Kuulostaahan se hyvältä. Mutta alkuun tulisi siis vähän pienempää toimintaa?”

”Välinevuokrausta ja pari tapahtumaa kesän aikana”, Petteri nyökkäsi vastaamatta suoranaisesti Aavan esittämään kysymykseen.

Elettiin pääsiäisen pyhiä, mutta pihassa kuhisi kuin muurahaispesässä. Talon ovet olivat auki, ja niistä kulki työhaalareihin sonnustautuneita ihmisiä. Piha oli täynnä kaikenlaisia rakennusmateriaaleja ja korkeiksi kasoiksi pinottuja naulalaatikoita. Kuistille oli kannettu huonekaluja ja mattorullia. Avonaisesta ikkunasta kuului imurin hurinaa ja huutoja.

”Koko suku on täällä”, Petteri totesi selitykseksi, ennen kuin Aava ehti edes kysyä, keitä nämä kaikki ihmiset olivat ja mistä Petteri oli heidät löytänyt töihin pääsiäispyhiksi. Ja millä rahalla. ”Vanhemmat halusivat osallistua muutostöihin ja osa sukulaisista tahtoi välttämättä tulla auttamaan. Loput pakkovärvättiin.”

Vaaleahiuksinen, maalitahraiseen haalariin pukeutunut nainen käveli ulos majatalosta ja pysähtyi hymyillen kuistille nähdessään heidät. Hän laski kantamansa tyhjän maaliämpärin portaalle ja tuli heidän luokseen pyyhkien

käsiään haalarin takapuoleen, vaatteen ainoaan puhtaanseen kohtaan.

”Tervetuloa!” nainen toivotti iloisesti ja ojensi käteensä Aavalle. ”Petra, Petterin äiti. Aavahan se oli?”

”Joo kyllä”, Aava vastasi. Petterin äidin kädenpuristus oli lämmin ja vahva. ”Kiva tavata”, hän sai sanotuksi.

”Hienoa kun tulit”, Petra sanoi ja kääntyi sitten poikansa puoleen. ”Meillä kävi pieni vahinko.”

”Mikä vahinko?” Petteri kysyi heti silmät huolesta kaventuena. Majatalon kunnostus nieli varmasti turhan paljon rahaa ilman vahinkojakin.

Petra rauhoitteli poikaansa ja kertoi yhden maaliämpäreistä kaatuneen yhteismajoitushuoneen puolella. Petteri lähti saman tien arvioimaan vahinkoja äitinsä vanavedessä, ja Aava jäi seisomaan yksin pihalle. Hän katseli ympärilleen epävarmana, tietämättä mitä tehdä. Olisiko pitänyt mennä perässä sisälle vai jäädä ulos odottamaan? Oliko sisään meneminen edes turvallista, kun siellä remontoitiin?

Kuin vastauksena kysymykseen avonaisesta ikkunasta lensi kasa purettua puutavaraa, ja Aava päätti jäädä ulos. Hän avasi pakettiauton takaoven, istui matkalaukkunsa viereen ja veti syvään henkeä. Ilmassa tuoksui meri, sahattu puu ja tuore maali. Kevään ensimmäiset linnut virittelivät jo säveliään pihaa reunustavien puiden oksilla kuin kokeillen, vieläkö ne osasivat.

Vieläkö hän itse osaisi? Aava mietti sitä katsellessaan hiekalla tärkeänä edestakaisin tepastelevaa peippoa. Osaisiko hän enää olla se sama Aava, joka oli neljä vuotta sitten lähtenyt Suomesta suurin suunnitelmin, täynnä intoa ja unelmia? Opiskeluvuosien järjetön draivi ja ylitsesuorsuava itseluottamus olivat imaisseet hänet mukaansa.

Saksassa vietetty vaihtovuosi ja sen aikana tavattu, Berliinissä odottanut poikaystävä olivat motivoineet valmistumaan rivakasti. Saksalainen, pari vuotta vanhempi Jonas oli ollut yllättävä mutta tervetullut lippu maailmalle. Alussa kaikki oli ollut uutta ja jännittävää. Aava oli sinnikkäästi opiskellut saksan kielen ja sen jälkeen kiertänyt työhaastattelusta toiseen, kunnes oli saanut töitä. Vuosien varrella työpaikat olivat vaihtuneet mieluisampiin. Yhteiseen asuntoon oli ostettu pehmeä parisänky ja täydellinen astiasto, ja arkeen oli muodostunut yhteisiä rutiineja. Aina aamuisin Jonas oli keittänyt itselleen kahvia ja Aavalle teetä sillä välin, kun Aava oli hakenut lämmintä leipää parin korttelin päässä sijainneesta leipomosta. Lauantai-iltaisoin oli katsottu yhdessä Netflixiä, sunnuntaiaamuisin nukuttu pitkään, jos Aavan ei ollut pitänyt mennä aamuvuoroon hotellin vastaanottoon. Se, joka tuli ensin töistä kotiin, teki ruokaa, ja toinen kattoi pöydän. Parisuhde oli ehkä muuttunut vähitellen arkiseksi, ainahan ne muuttuivat, mutta ei se tarkoittanut sitä, etteikö elämä olisi ollut hyvää.

Sitten kaikki oli romahtanut, ja parisuhteen mukana asunnosta oli kannettu ulos yhdessä hankittu sohva, se yhdessä ostettu astiasto ja lahjaksi saadut viinilasit. Aavalle oli jäänyt vain kipeä sydän, muutama kahvikuppi ja epäonnistumisen raskas paino harteille. Epäreilu ja odottamaton vaihtokauppa.

Ajatuksiinsa uppoutunut Aava havahtui epämiellyttävään tunteeseen, että häntä katseltiin. Nostaessaan hitaasti katseensa peiposta, joka oli löytänyt kivien lomasta jotain kiinnostavaa, Aava kohtasi vieraan miehen äkeät kasvot. Tuuheiden kulmakarvojen alta häntä tuijottivat epäluuloiset silmät.

”Päivää”, Aava nyökkäsi tervehdykseksi ja hymyili koh-
teliaasti yrmeään näköiselle miehelle, joka seiso i muuta-
man metrin päässä. Siniset haalarit olivat samalla lailla
maalitahrojen peitossa kuin Petrankin, samoin kasvot
niiltä osin kuin ne tumman risuparran seasta näkyivät.
Kädet olivat liasta pinttyn eet.

Mies piteli puoliksi palanutta tupakkaa. Hän murahti,
imaisi tupakkaansa ja talsi sisään majataloon. Että sellai-
nen päiv änsäde, Aava ajatteli katsoessaan miehen perään.

Vatsa murahti ikävästi muistuttaen, ettei hän ollut syö-
nyt mitään sitten vanhempien keittiössä nautitun aamiai-
sen. Äiti olisi halunnut pakata hänelle ev äät mukaan,
mutta ajatus laukussa lämmenneistä voileivistä oli saanut
vatsan pyör ähtämään ikävästi, ja Aava oli luvannut syöd ä
heti Lehmuslahdella.

”Onko sinulla nälkä?” paikalle ajatuksen voimalla palan-
nut Petteri kysyi. Vastausta odottamatta hän paimensi
Aavan yll ättäen takaisin pakettiauton kyytiin. ”Mennään
syömään, haluan esitellä sinulle samalla erään henkilön.”

Kylänraitti oli yht ä hiljainen kuin heidän saapuessaan-
kin. Sama kissa, joka oli aiemmin istunut sillan kaiteel-
la, tassutteli nyt kaikessa rauhassa jalkakäytävällä. Petteri
pysäköi auton kylää halkovan joen rantaan, punaisen
puurakennuksen eteen.

”Jokitupa”, Aava luki ääneen kahvilan oven yll ä olevan
kyltin.

Sisällä tuoksui tuoreelta pullalta ja vastajauhetulta kah-
vilta. Aava valitsi ikkunan vieressä olevan pöydän ja riisui
takin tuolin selkänojalle kiusallisen tietoisena katseista,
joita läsnäolijat loivat hänen suuntaansa. Kahvikup-
piensa ja kakkupalojensa äärellä istuvat papat ja muorit

vaikuttivat paikan kanta-asiakkailta, jotka rekisteröivät välittömästi uudet kasvot. Nyökkäily ja supina alkoi heti, eikä se laantunut Petterin kannettua tarjottimen pöytään.

”Teetä sinulle, kahvia minulle”, Petteri luetteli nostellesaan astioita Aavan eteen.

”Hemmottelet minut pilalle”, Aava virnisti Petterin latoessa hänen eteensä tonnikalapiirakkaa, salaattia ja suklaakakkua.

Aava oli jo ehtinyt puoliksi syödä jälkiruokansa, kun farkkuihin ja huppariin pukeutunut nuori mies veti itselleen tuolin Petterin viereen ja istui pöytään.

”Aava, tässä on Samu”, Petteri sanoi kahvikuppinsa takaa. ”Lehmuslahden toiseksi paras kokki.”

Aava mulkaisi ystäväänsä, mutta Samuksi esitelty mies vain nauroi ja ojensi hänelle kätensä. Puristus oli jämäkkä ja jauhoinen, sillä Samu oli ollut keittiössä alustamassa pullataikinaa heidän tullessaan.

”Ja tässä on Aava”, Petteri esitteli hänet. ”Kontiorannan uusi vahvistus.”

Aava sai nopean tiivistelmän vastapäätä istuvien kaverusten menneisyydestä. Molemmat olivat kasvaneet Lehmuslahdella ja opiskelleet yhdessä kokeiksi naapurikaupungin ammattikoulussa. Ravintolakoulun ja yhteisen työpaikan keittiössä vietettyjen vuosien jälkeen Petteri oli päättänyt jatkaa opintojaan ammattikorkeakoulussa Helsingissä, ja Samu oli päätenyt töihin tätinsä omistamaan kahvilaan Lehmuslahdelle.

”Reija on kakkutaikinavelho”, Petteri summasi yhteen kahvilan omistajan nimen, ydinosaamisen ja tärkeimmän piirteen.

”Vai niin”, Aava totesi ja lusikoi viimeiset kakkupalat suuhunsa. Hän oli matkasta ja kaikesta muustakin sen

verran väsynyt, ettei jaksanut sen suuremmin jutella Samun kanssa. Petteri hoiti sosiaalisen puolen ja rupatteli ystävänsä kanssa Aavan kerätessä lautaselta viimeisetkin muruset lusikankärkeen.

”Samun on tarkoitus aina välillä autella majatalolla”, Petteri selitti kaksikon vaihdettua tärkeimmät kuulumiset, joihin lukeutuivat tietenkin Kontiorannan remontin eteneminen, Samun työasiat ja kylän tärkeimmät juorut. Vaikutti siltä, että kahvilan kassalla Samu oli kylän juorukeskuksen ytimessä ja kuuli kaiken.

Aava silmäili Samua kulmiensa alta tämän huomaamatta. Vaaleat hiukset oli leikattu lyhyiksi, kai keittiöhygienian vuoksi. Samu oli pitkä, ainakin verrattuna Aavaan, jota oli siunattu tasan 156 senttimetrin pituudella. Mies oli kuitenkin lyhyempi kuin vieressään istuva Petteri, jonka päälaki huiteli Aavan muistin mukaan 188 senttimetrissä.

”Miten sinä oikein ehdit auttaa meitä tämän lisäksi?” Aava kysyi ja huitoi lusikallaan ympärilleen.

”Silloin tällöin vain”, Samu korjasi hymyillen, eikä Aava voinut olla huomaamatta leveää, valkoista hammasrivistöä. Mies oli jatkuvasti sokeriherkkujen ympäröimänä ja näytti silti hammastahnainokselta. ”Autan tapahtumissa ja silloin, jos on tarvetta lisäkäsille. Muuten keittiö on Petterin valtakuntaa. Luoja sitä sieluparkaa auttakoon, joka sinne vahingossa astuu”, hän jatkoi kuiskaten ja sai Aavan nauramaan.

"JOSTAIN KAUKAA KESÄYÖSTÄ
KUULUI JÄRJEN ÄÄNI.
OLIKO TÄMÄ JÄRKEVÄÄ? TUSKIN.
KATUISIKO AAVA MYÖHEMMIN? EHKÄ.
HALUSIKO HÄN TÄTÄ? TODELLAKIN."

Aava saa ystävältään Petteriltä ohittamattoman tarjouksen. Petteri haluaa Aavan pyörittämään kanssaan pian avattavaa majataloa. Työsuhteisiin kuuluvat ilmaiset ateriat ja majoitus idyllisessä puuhuvilassa merenrannalla.

Ystävysten avuksi saapuu Petterin kaksoisveli Eemil, joka tuo Aavan kesään odottamatonta säpinää. Yhteiset yöt piristävät pyykkivuorten ja asiakkaiden vaatimusten täyttämää arkea. Mutta kauanko suhteen voi salata Petteriltä, kun vastustamaton Eemil odottaa vain muutamana seinän takana?

Anni Niskasen viihdyttävä esikoisromaani aloittaa uuden sarjan, joka sijoittuu Lehmuslahden kuvitteelliseen pikkukylään Kaakkois-Suomeen lähelle itärajaa.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-6320-5